

HALAADÓ ÉNEK

(kedvező terméskor.)

Isten! téged imádunk,
Te szent templomodban.
Előtted leborulunk,
Kegyességek hódolatban.
Fenségedet dicsőítjük:
Áldásaid hálás szívvel hirdetjük.

A föld arany kalászsát,
A fák gyümölcseit,
Természet garmadáját,
És drága kincseit;
Békességünk, egészségünk:
Mind te adtad jószágodból minékünk.

Gondviselésed Atyánk,
Örködött felettünk,
Hogy csapás ne szálljon ránk:
Védelmeszve lettünk.
Aszály, jég, dér, zivatarok;
Elkerültek, nekünk mit se árthattak!

Fogadd el hát Istenünk,
Buzgó háladásunk,
Bár erőtlenségek rebegünk,
Nézd el gyarlóságunk.
Bűneinket, oh, bocsásd meg,
Megtérésünk és könnyeink kedveljed!...

RÉDIGER GÉZA.

PÁRISI LEVÉL.

PÁRIS, 1891. máj.

Viguié tanár és pap. — De Pressensé Edmund pap. — Reuss tanár. — A papi konferenciák s a vallási testületek évi közgyűlései.

Szerkesztő Ur!

Nagyon sajnálom, hogy a februari füzetre szánt levelem eltévedett s ön nem kapta meg. Két tanulmányt tartalmazott, melyeknek némi fontosságot tulajdonítottam, s a melyek bizonyosan érdekelték volna az ön olvasóit. Nem akarom újból írni. Mivel azonban úgy tartom, hogy nem szabad hallgatással mellőznünk azokat a nagylelkű embereinket, kik mély nyomokat hagytak maguk után egyházunkban, rövideden ismétlem a miket elveszett levelemben Viguié tanárról és papról írtam.

Viguié Aristid 1829-ben január 29-én született s theologiai tanulását Montaubanban végezte; miután a theológiából bachelareausi oklevelét megnyerte Berlinben, Bonnba és Strasburgba ment theologiai tanulmányai folytatása végett; Strasburgban tudori oklevelet nyert, két nagybecsű értekezéssel: egyik az új testamentum természetéről és tekintélyéről; a másik: a reformált apologetika történelme. Pap volt a Nimesi nagy templomban 1853—1877-ig és a consistorium elnöke 1866—1879. Ez évben neveztetett ki tanárrá a theologiai karhoz Párisba. Tanársága alatt hívták meg a szabadelvű protestánsok segédpapul az Oratoire templomhoz; tagja volt a franciaországi református egyházak központi consistoriumának, és az egyetemi karok tanácsának. Az irodalom, a tudomány és művészet köréből számos barátja volt. Párisi papszkodása kiválóan jelentékeny volt a béke és egyetértés ügyében; e hivatást szerencsésen gyakorolta már Nimesben az 1872. évi zsinat után. A kedélyek akkor nagyon fel voltak ingerülve és délen zugoló ellenmondások emelkedtek a zsinat határozatai ellen Viguié különös tapintattal le tudta csillapítani a felháborodást, s megtudta nyugtatni a sértett öntudatot; ezért Nimesben nagyon sajnálták, hogy Párisba tanárnak nevezték ki. Mint tanár világos és termékeny előadásáról volt emlékezetes s a tanulók iránt tanusított szives jószágáról; kiket barátainak nézett és jó tanácsaival támogatott. Tanácsára és utasítására, többen lettek a szabadalvű kereszénység hívei, a nélkül, hogy azok lelkiismeretére nyomást gyakorolt volna valaha.

Azonban Viguié nem mint tanár fog éini a francia protestan-